

V mé knize vystupují tyhle postavy.

Osoba, která maluje a vaří a nikdy neopouští dům.

Zaměstnaná osoba, která se opatrně snaží, aby se všichni společně odhodlali opustit dům.

Nedorostlá odrzlá osůbka, jejímž koníčkem je procvičování zdvihání obočí.

A nakonec dívka, která by si nejvíc ze všeho přála, aby ji všichni nechali na pokoji, aby si mohla v klidu sedět u okna a fotit záhadné chodce.

Takoví to jsou lidé. A nepochybně se kolem nich odvine zajímavý příběh.

Můj podivný příběh začíná uvnitř jiného příběhu. Doopravdy jsem si původně myslela, že jsem postava z knihy. Můžou za to moji rodiče, ale vlastně jsem jim za to vděčná. Víím, že je to divné. Abyste tomu rozuměli, v našem domě trvá zhruba deset let, než se něco opraví. A tím myslím, opravdu opraví. Opraví, nebo koupí nové. Ne *Ach, není použití lepicí pásky kreativní způsob, jak udržet přihrádku v autě zavřenou?*

Ne, není to kreativní. Je to spíš pitomé. A není to vlastně opravené, nemám pravdu?

Jenže takhle to u nás doma chodí. Takže když mi byly dva roky a skákala jsem na své posteli „se zuřivostí divoké šelmy“ (jak říká táta), rozlomil se kovový rošt pod matrací. A moji rodiče postel „opravili“ tak, že prasklý roh podepřeli kupičkou románů a tlustými knihami o umění. O deset let později je moje postel stále podepřená knihami. Máma občas

přijde a jednu knihu vymění za jinou, jako bych byla nějaká knihovna. A co je výsledkem spaní na rozlomeném roštu podpreném kupou knih? Všechny ty příběhy a představy mi ve spánku pronikly do mozku. Nejspíš proto jsem taková zvláštní a často svůj život převádím do příběhů.

Myslím, že existují horší věci, které by holka mohla provádět se svým mozkiem.

Table dívka se právě chystá na zteč Županicka!

Máma s tátou mi tleskali a říkali, jak jsem originální.

Taky jsem se svými sny nechala unášet na místa, kam jsem se chtěla vydat.

Table dívka se projíždí na červeném kole po Paříži. (Dlouho jsem věřila tomu, že jsem se měla narodit jako Francouzka.)

Máma s tátou říkali, že bych byla jistě úžasná francouzská holčička.

A pak jsem chtěla, aby má vyprávění vyřešila všechny problémy.

Table dívka má maminku, která veze celou rodinu do restaurace, kde pečou obrovitánské pizzy.

Máma s tátou se na sebe jen podívali a neříkali nic.

„Líbil se vám můj příběh?“ ptala jsem se.

A máma řekla: „Mysti, ty ale přece nežiješ v žádném příběhu.“

„Ale ano. Nejde o to, že moje sny jsou tak trochu jiné, celý náš život je jiný!“

„Jsme možná trochu jiní,“ odpověděla máma, „ale zase se máme hodně rádi.“

„Nikdy jsme nebyli v restauraci.“

„Já vím.“

„A proč ne?“

A na to máma řekla: „Běž si složit vyprané oblečení, než se pomačká. O tomhle si promluvíme někdy jindy.“

Jenže někdy jindy nikdy nepřišlo. Přestala jsem svým rodičům vyprávět. Bavilo mě to, jen když se tvářili, že jsou moje příběhy uskutečnitelné.

Moc toho vážně nevím, ale pochopila jsem, že v naší rodině nám to s opravováním a napravováním věcí moc nejde. Držíme je pohromadě izolepou, ať už skutečnou, nebo smyšlenou, a tváříme se, že je všechno růžové. Je to podobný trik, jako když jste ve škole potichu a ostatní si myslí, že jste chytří.

Dost jsem o tom všem přemýšlela a došla k názoru, že zajít si do restaurace není nezbytná životní dovednost.

Skutečnost, že do restaurace nechodíme, se stala věcí, o které prostě nemluvíme.

Skutečnost, že znám děti, jejichž mámy normálně vycházejí ze svých domovů, přestala být tak podivná.

Skutečnost, že moje máma je žena v domácnosti, v doslovném významu toho spojení, se stala běžnou součástí života. Nic víc. Byla neustále doma, malovala, pracovala na zahradě, každý den pekla čerstvý chleba a ano, měla nás moc ráda. A já jsem začala přemítat o tom, jestli člověk vážně potřebuje mámu, která řídí auto. Možná že jeden rodič s řidičským průkazem stačí.

S Laurou, mojí mladší sestrou, jsme do školy a ze školy jezdily autobusem. Někdy nás hodil domů někdo z rodičů našich kamarádů. S tátou jsme jezdili na nákup, shánět věci do školy nebo se projít do parku. Jednou za čas jsme jeli na prohlídku k doktorovi. Jednou za měsíc jsme se ve třech vydali

do knihovny. Táta vždycky řídil naši starou zelenou toyotu, s přihrádkou slepenou izolepou, a my s Laurou jsme byly jediné spolucestující. Máma s námi nikdy nejela.

A když jsme se vrátili, ať už jsme jeli kamkoliv, máma na nás čekala u jídelního stolu, kde si četla nějakou knihu o umění, položenou hned vedle černobílé slánky s pepřenkou. Vypadaly jako malinkatí objímající se duchové a vzdycy stály přesně uprostřed stolu. Dost dlouho jsem si myslela, že zatímco jsme pryč, tak jim čte.

Tak jo, slánko s pepřenkou, teď vám přečtu něco o tom, jak barvami dosáhnout harmonie.

O tom, že máma vůbec neopouští dům, se mezi mámou a tátou mluvilo jen v noci, kdy si mysleli, že je nikdo neslyší. (Kdo ale nic neslyší v maličkém domě s tenkými stěnami?) Trochu se hádali kvůli letákům, které máma nechtěla číst. Letáky věnované tématu, o kterém se nemluví, byly nacpané uvnitř časopisů *Dům a zahrada*. Tyhle tajné dokumenty jsem objevila před dvěma lety. (Prach se musí utřít i uvnitř šuplíků.) Některé jsem si přečetla. No dobře, přečetla jsem je všechny. Postupně jsem pochopila, že máma trpí něčím, čemu se říká agorafobie, což podle těch letáků znamená, že má velký strach z míst nebo situací, z kterých je obtížné uniknout, mohly by ji ztrapnit nebo způsobit panický záchvat.

Žádné množství barvy nedokázalo pokrýt naše tenké stěny natolik, abych neslyšela jejich tiché hlasy, jak se baví o tomhle mámině strachu. (No dobře, možná že jsem se doplížila přes chodbu k jejich dveřím a dala na ně ucho.)

„Tak zkus jen vyjít ze dveří a trochu se projdi.“

„Já nevím, Davide.“

„No, však nemusíš jít hned teď, můžeš to zkusit později. Jen to zkus. Víím, že i zkoušení vyžaduje kuráž, začni jen malými krůčky. Prospěje ti to, to přece víš. A myslí taky na holky.“

„To není o tom, že bych taková chtěla být,“ řekla máma, „já jen –“

Konec té věty jsem neslyšela.

Kdykoliv jsem ale utírala prach u mámy v pokoji, četla jsem ty letáky znova. Chtěla jsem se ujistit, že jsou skutečné. Nikdy nezapomenu na jednu větu: *U dětí agorafobiků se často vyskytuje vysoká míra obrazotvornosti.*

Takže když vezmu do úvahy, že jsem dcera agorafobičky, je vysoká míra mojí obrazotvornosti naprosto přirozená. Nešlo tedy jen o ty stohy knih podpírající prasklý roh mé staré postele, které mi zaplňovaly hlavu nejrůznějšími příběhy. Byla to výhoda vyplývající z toho, že mám mámu v domácnosti, a to neustále. A tak jsem se přestala ptát na jiné mámy a návštěvy restaurací.

Táta se přestal snažit ji přesvědčit, aby nasedla do auta, aby cvičila kuráž. Všechno bylo v pořádku. Pro ně oba to nejspíš znamenalo, že je všechno spravené.

Pokud ale budete dál otáčet tyhle stránky, zjistíte, že se příběh promění. A já nejsem zrovna velký příznivec změn. Nemám ráda, když vyrostu ze svého oblíbeného trička a musím se dívat, jak ho nosí moje sestra. Nemám ráda změnu času, když se všechny hodiny posunou a za oknem se rozední dřív, než jsem připravená vstávat. Dokonce mě minulý týden rozladilo, když se kabelová televize uprostřed noci rozhodla změnit pořadí kanálů. Kanál 130 už není Animal Planet, ale nějaký přihloupý kanál o vaření.

„Proč to změnili? Vždyť je to pitomý.“

Když jsem si na to postěžovala, táta mi řekl: „Změna je dobrá. Změna tě naučí se přizpůsobit.“ Táta umí skvěle naslouchat. Podívá se mi přímo do očí a prohlásí, že nás všechny čeká změna, protože tak prostě funguje celý svět a my bychom na to měli být připravení. Když táta řekne: „Všechny nás čeká změna,“ zní to jako varování. Zní to, jako by se k nám nocí plížila ohromná příšera s plochýma nohama. *Už na tebe čeká za rohem!*

„Chceš přece jednoho dne jet do Paříže, ne? Pořád o tom mluvíš,“ řekne pak. „Jak se tam dostaneš, když něco ve svém životě nezměníš?“ Nemůžu popřít, že chci jet do Paříže. Vlastně tam už chci *být*. Nechci tam *jet*. Kvůli všemu tomu cestování a plánování, jak se tam dostat, bych byla nejradši, kdyby se šlo, kamkoliv chcete, nějak magicky přenést.

„Do Paříže se dostanu letadlem, ne tím, že se změním, tati!“

„Možná by sis mohla nechat narůst křídla, co myslíš?“

Táta. Vždycky si ze mě začne dělat legraci, když chci, aby mě bral vážně. To se nikdy nezmění.

3

Table dívka s dlouhými zrzavými vlasy, které je právě dvanáct let a dvě minuty, se diví, proč je dům tak tichý.

Možná si myslí, že nejsem na jejich překvapení připravená. Ale to já jsem, zcela jednoznačně.

Vyjdu do chodby.

Dům je až příliš tichý. Není slyšet voda ze sprchy. Ani cereálie dopadající do misek. Ani televizní zprávy, které by vysílaly potyčky v nějakém vzdáleném městě. Nic. Dokonce i můj pes Larry je potichu jako kus dřeva.

A pak,

Vůbec netuší, co na ni chystáme.

Slyším šeptání. Slyším, jak se moje hnědovlasá sestřička chichotá. Jasně známky spiknutí.

Jenže já vím, o co se snaží. Opravdu si myslí, že mě mohou

obelstít? Mě? V našem maličkém, maličkatém domě, který je tak právový, že v něm slyšíte, i jak se hromadí chumáče prachu?

Nejspíš to napadlo moji hloupoučkou sestřičku. Popadnu z poličky hrst skleněnek a přeběhnu chodbu do jejího pokoje. Zvednu prostěradlo a rozprostřu kuličky po celé matraci. Až půjde do postele, bude mít pocit, že leží na kamení.

Table dívka je připravená ukázat své nic netušící rodině, jak rychle se může situace změnit.

Klesnu na všechny čtyři a plížím se k jídelně a ateliéru v jednom. Larry se hrne ke mně a málem mě prozradí.

Běž pryč, Larry.

Pak nakouknu do kuchyně. Vidím je. Stojí zády ke mně. Skrčení v hloučku, jak se připravují na mě vyskočit. Vůbec netuší, co na ně chystám. Čekají, že přijdu do kuchyně z druhé strany. Ani je nenapadne se podívat, jestli náhodou nejdu druhými dveřmi. To je naprosto začátečnická chyba, zelenáči.

„Překvapení!“

Trhnou sebou a otočí se. Máma nadskočí, vyjekne a chytí se linky. „Panebože, Mysti!“ vydechne a položí si ruku na bušící srdce.

„Dostala jsem vás!“ vyhrknu a svíjím se smíchy.

Teď už se usmívají i oni a vypadají šťastně jako citrónově žlutá barva. Chvilí mi trvá, než vstřebám všechno, co je tu k vidění.

Zabalené dárky. Vysoký čokoládový dort s dvanácti svíčkami. Jedna za každý rok, kdy jsem nebyla nikde jinde než tady.

„Všechno nejlepší, Mysti!“ řekne táta. „Dvanáct let, to je tedy něco! Něco si přeji!“ Přesně za dvanáct let budu v Paříži.

To je moje přání. *Fúúú*, sfouknu svíčky a mé přání stoupá do vesmíru jako kouřový signál.

Mamka mě obejmě. A pak vytáhne něco zpoza chlebníku.

„Dej pozor, ještě to není úplně zaschlé.“ Je to olejomalba. Opravdu překrásná. Červené máky uprostřed moře žlutozelené trávy. Bleděmodrá obloha. Zrzavá dívka v bílých šortkách s vlajícími vlasy. Moje bezstarostné já na neznámém místě. Možná ve Francii. Rozhodně ve Francii.

„Děkuju, mami.“ Ještě nikdy jsem na obraze nevypadala tak dobře. Přála bych si takhle vypadat i ve skutečnosti. Ty zrzavé dlouhé vlasy jsou stejné jako moje. I světle modré oči. I drobné pihy kolem nosu. To všechno souhlasí. Co ale nesouhlasí, je ten hezký úsměv. Ve skutečnosti mě nezdobí. Mé skutečné já má totiž kilometrovou mezeru přímo mezi dvěma předními zuby. Mé skutečné já se takhle neusmívá. Proč by taky mělo?

Od táty dostanu červeného draka, knihu vtípů a podepsaný příslib opravit prasklinu na stropě v mém pokoji.

„Proč jsi mi nedal rovnou izolepu, abych si to mohla opravit sama?“ škádlím ho.

„Neříkej dvakrát, Mysti! A víš, proč se nemůže hrát poker v rybníce?“

„Proč?“

„Je tam příliš mnoho podvodníků.“

Táta má stejně jako já husté zrzavé vlasy, modré oči a smysl pro humor.

„Teď rozbal ten ode mě,“ hlásí se Laura, a tak se na to vrhnu. Kniha příběhů, kterou jsem si přála. Je tam spousta vynechaných míst, takže můžete doplňovat různé věci a měnit

tak to, kam příběh směřuje. Podle popisku na zadní obálce je v knížce možné vytvořit až 267 různých příběhů.

Zkoušela jsem tu malou hnědovlasou potvoru přesvědčit, aby si taky hrála na to, že žije v nějakém příběhu. *Můžeme se střídat po kapitolách, navrhovala jsem jí, můžeme si vymyslet kouzelné ostrovy, výlety na Měsíc nebo třeba, že jsme rockové hvězdy, co prodávají sušenky na charitu.*

Tahle dívka právě dává překrásně napsanou píseň a krabičku mátových sušenek Taylor Swiftové.

Ale Laura na to vždycky řekla jen: *Ne, Mysti, jen mi něco vyprávěj.*

Laura. Není to zrovna typ člověka, co by chtěl věci dělat sám, spíš chce, aby to někdo udělal za ni. (Mám podezření, že ona se s vysokou mírou obrazotvornosti nenarodila.)

A tak jí vyprávím svoje příběhy. Nejradši má ten o zvědavé slípce.

Jedna neposedná a zvědavá slípka poslouchá za oknem ložnice dvou malých holčiček. Zaslechne něco o barbínách, co ztratily hlavu. Jenže když to vypráví svým kamarádkám slepicím, řeknou na to jen: „Kdokdokdokdák?“

A tak musí jít zase poslouchat, co se kde šustne.

Laura tleská. Směje se. A pak mě vystrčí z postele.

„Jsem unavená. Běž do svého pokoje,“ nařídí mi.

No, někteří posluchači jsou prostě nevděčníci. A nevděční posluchači si zaslouží skleněnky pod prostěradlo.

„K snídani jsou vajíčkové toasty!“ ohlásí máma. Na stůl prostře krásně vyžehlený ubrus, až to u nás v kuchyni vypadá jako v nějaké nóbl restauraci. Pak se pustí do toastů a jsou to

ty nejlepší vajíčkové toasty se šunkou a sýrem, jaké kdy kdo udělal.

„První toast pro naši oslavenkyni!“ řekne mamka, když přede mě postaví talíř.

„A co rovnátka? Tohle je přece rok, kdy se mají pořídit rovnátka, nebo ne?“

A už je to tady. Pronikavý pohled, který si máma s tátou vymění. Dobře vím, jak to je. Dokonce i můj pes, Larry, ví, že letos žádná rovnátka nebudou. Protože i Larry ví, že v téhle domácnosti je jen jeden dospělý, který řídí auto.

„Ještě si o tom promluvíme,“ řekne nakonec táta. „Co kdybys nám teď přečetla radši nějaký vtíp z té nové knížky?“

„Ještě si o tom promluvíme,“ znamená, že o tom budeme mluvit tak asi na svatýho Dyndy. Vezmu knížku vtípů.

„Z čeho se skládá písek?“ zeptám se.

„Z čeho?“ řekne táta.

„Z nákladáku přece.“ Není to špatný vtíp. Po snídani ho pošlu Anibalůvi. Anibal Gomez je můj jediný kamarád. Před ním nejsem klidná a tichá. Před ním jsem sama sebou.

4

Table dívka právě získala Nobelovu cenu za vynález mobilní ortodontické ordinace, která projíždí všemi městskými částmi, aby si z ní všechny děti z okolí s křivými zuby mohly odnést zářivé a hlavně rovné úsměvy.

Anibalu Gomezovi je jedno, jestli má nějaká holka křivé zuby a potíže s přepravou. A mně zase nevadí stydliví kluci, kteří jsou nadměrně velcí, což on tedy rozhodně je. On má někoho, s kým může sedět v autobuse, a já zase někoho, kdo mě nezve na žádné oslavy, abych ho nemusela odmítat. (Jak by řekli ve Francii, je tohle přátelství *parfait*, což ve francouzštině znamená „perfektní“.)

Vyprávěla jsem mu o tom, jak by někdo mohl vyhrát Nobelovku za mobilní ortodontickou ordinaci.

„Máš praštěný nápady,“ řekl mi na to Anibal. „Ze všech ma-

tek na celém světě by tě zrovna ta tvoje nejmíň ze všech nechala, abys běžela za nějakým neznámým zubařem.“

„Je to příběh!“

„Chápu, že ti to připadá jako dobrý nápad,“ řekl. „Zvlášť když tvoje máma –“

„Zmlkni!“ zastavím ho. „Neříkej to.“

„Chtěl jsem jen říct, zvlášť když tvoje máma nedovolí, aby ti někdo prohlídl zuby a dal rovnátka. Nebuď tak přecitlivělá.“

Kdybyste znali Anibala jako já, věděli byste, že to je kompliment. Nebo skoro. Neřekl nic o mámině tajemství.

Jednou v páté třídě jsme si během přestávky vyzradili svá rodinná tajemství.

„Od osmi let spím na rozbitý vodní posteli vycpaný plyškama,“ řekl mi. Jasně že jsem byla nadšená, že i jeho rodina spravuje věci divným způsobem.

„Moje máma nevyšla od mých pěti let z domu,“ řekla jsem pak já. Čekala jsem. Nic. Ani nemrkl. Díky tomu se Anibal Gomez stal mým nejlepším kamarádem.

„Moje máma pracuje v obchodě Všechno za dolar, mohl bych ti sehnat plakát Justina Biebera,“ řekl.

„Moje máma pěstuje na zahradě melouny a táta je pak všechny jí,“ pokračovala jsem, „a Justin Bieber mě nezajímá.“

Anibal je ten nejspolehlivější člověk, kterého znám. Nemusím přemítat o skrytých významech toho, co říká, což je problém, co musím přiznat, že mám s holkami. Všechny se pořád tváří tajemně a chtějí, abyste hádali, co si myslí, zatímco Anibal říká přesně to, co si myslí.

I proto jsem ho brala vážně, když mi volal, aby mi popřál

všechno nejlepší a taky aby mi přednesl svůj nejnovější nápad. Tedy vlastně teorii.

Dokud totiž bude na světě Anibal, nemusíme se bát nedostatku teorií.

„Provádím sociální experiment. A ty budeš jeho součástí.“

„Co mám dělat?“

„Předstírat, že mě neznáš.“

„Proč?“

„Rozhodl jsem se, že tenhle rok budu hipster.“

„To si nemůžeš určit sám, tak ti musí lidi začít říkat. Musíš si vybudovat hipsterskou reputaci.“

„Koupil jsem si čapku,“ opáčil Anibal. „A myslím, že Sandy Showalterové se hipsteři líbí. Tohle bude rok Anibala a Sandy. Sandy si mě všimne a půjde se mnou na podzimní ples. A nejspíš si mě nevšimne, když bude v cestě stát nějaká jiná holka. Takže tak, proto jsi součástí mého experimentu.“

„Proč se se Sandy prostě normálně neseznámíš? To bych zvládla i já.“

„To je teorie, na které stojí svět, Mysti. Holky jako Sandy jsou milé jenom na lidi, co zapadají. Je to sice krutý, ale co s tím naděláš?“

„Chceš tím říct, že já patřím do kategorie lidí, co nezapadají?“

Na druhém konci telefonu se rozhostí ticho. Hlasité ticho.

„Já nevím,“ promluví nakonec já. „Proč bych to pro tebe měla udělat?“

„Dvě slova. *Talentová show*.“

„Cože? Počkej. Musím si to promyslet,“ odpověděla jsem mu.

„Talentová show!“

„Jo, chápu.“

Sakrblé. Věděla jsem, že mě tahle dvě slova jednoho dne doženou.

Table naprosto netaentovaná dívka má nesplnitelný sen vyhrát talentovou soutěž pořádanou na její základní škole.

Přiznávám, že zúčastnit se loňské talentové soutěže nebyl zrovna můj nejlepší nápad. Nejspíš to byl příběh, který měl zůstat jen v mé hlavě. Většinou jsem taky mnohem obezřetnější, když se mám někde vystavovat se zcela zjevným rizikem totálního ztrapnění. Jenže když si představím vedle sebe Anibala, tak všechno ostatní – poznámky dětí, žvýkačka přilepená na botě, neučesatelné vlasy – ze mě spadne jak suché listí ze stromu.

Tak jsem nás tam s Anibalem zapsala a on slíbil, že do toho se mnou půjde, když vymyslím, co budeme předvádět. Jediné nadání, které jsme do té doby zatím objevili, bylo přežívat zpáteční cestu školním autobusem a vtipkovat o našich obědech.

Tomuhle říkáš tuňákový sendvič?

Ne, říkám mu Frede.

Kdo, prosím tě, jí párek v rohlíku bez rohlíku?

Ten, jehož matka zapomíná koupit rohlíky.

Tak jsem se zeptala mamky, co bychom mohli předvést.

„A nebudete se na tom pódiu bát? Je to docela vysoko, ne? Myslíš, že nespádnete?“

Zeptala jsem se táty.

„Co? No, já nevím. Můžete vyprávět vtipy. Ten o té krávě byl bezva.“

Zeptala jsem se své sestřičky Laury.

„Škoda že neumíš zpívat jako já. Taylor Swiftová by se měla mít na pozoru!“

Když jsem šla pro poštu, zeptala jsem se naší sousedky paní Jenningsové.

„Umíš šít? Já jsem kdysi vyhrála školní soutěž s vlastnoručně ušitými kalhotami. Byly červené!“

Když jsem pak nesla poštu k našim hnědým dveřím, uviděla jsem na druhé straně ulice záhadnou Ženu, co někam míří. *Haló, co by se vám líbilo, aby předváděly dvě jedenáctileté děti?*

Jenže jsem se jí nakonec bála zeptat, protože mám podezření, že Žena, co někam míří je naprostý blázen.

Shrnula jsem si výsledky svého průzkumu na papír.

Vyprávět vtipy.

Zpěv.

Ušít červené kalhoty.

Projít okolo.

Nepouštět se do toho, protože to je děsivé.

Nejvíc se mi zamlouvala poslední položka, mámina.

I tak jsem nás ale přihlásila. Je totiž taky pravda, že máma se bojí vlastně všeho. Věří, že světu vládne zlovůle. Proto se někdy rozhodnu udělat naprostý opak, abych otestovala vlastní teorii o strachu. (Nejvíc se totiž bojím toho, že se nikdy nedostanu do Paříže.)

Takže nějaká talentová show mě nemůže rozhodit. Čeho by se člověk měl bát?

Jak se ukázalo, talentové soutěže v sobě skrývají cosi jako „neznámá úskalí“.

Byly dva dny před soutěží a my zatím žádný talent neobjevili. A tak jsem napsala báseň, která měla dle mého názoru opravdu hloubku a úroveň na někoho tak mladého, jako jsem já. Obsahovala slova jako *impozantní* a *nesmírný*. Zaobírala se člověkem, který jen zřídka opouští svůj dům.

Jen zřídka opouštěla svou skrýš.

Celé dny seděla v domě tiše jak myš.

„Ztrapníme se,“ prohlásil Anibal.

„Já vím. Byl to hloupej nápad.“

„Ale ne, bylo to statečný,“ řekl a podal mi mentolku. Anibal Gomez totiž nikdy netrpí nedostatkem mentolek a povzbuzujících slov. Svěží dech a podpora jsou hodnoty, které ke správnému příteli patří.

A tak jsme do toho společně šli. Byli jsme stateční. Zavolali nás hned po Kelly Springfieldové, která předváděla gymnastickou sestavu se stuhou, při níž popřela snad všechna fyziologická pravidla ohebnosti páteře.

Pan ředitel Blakely pak zahlásil: „Nyní se nám předvedou, ehm, Anibal Gomez a Masti Murphyová. Ach, promiňte, Mysti Murphyová.“

Nebyl to zrovna vhodný čas k úvahám, jak hluboce a urputně nenávidím svoje jméno. Vstoupili jsme na pódium a užili si ještě poslední záchvěv potlesku věnovaného Kelly, což bylo jediné dobře, protože žádné jiné plácnutí už jsme si nevysloužili. V jídelně nás sledovalo asi tak čtyři sta párů očí. Byla jsem nervózní. Někdo, myslím, že to byla moje matka, říkal, že byste si měli diváky představit nahé a že pak nebudete vynervovaní. Moje rada? Nedělejte to. Podaří se vám akorát zrudnout a zapomenete, proč tam vůbec jste.

Anibal mi udával rytmus beat boxem a já četla svou báseň. Nesmírná. Impozantní. Myš.

Bum bum, digada bum!

Anibal byl báječný. Vážně má nadání.

Brzy jsme měli poznat, jak zní takový ležérní sarkastický potlesk.

Úděsně.

A pak přišly výkřiky. *Hele, Anibaloune! To vaše představení bylo přesně jako ty. OHROMNÝ!*

No nic. Oklepali jsme se z toho, jako když se pes oklepe po koupání. Bylo to pryč. Udělali jsme to, k čemu jsme se upsali, a cestou domů autobusem jsme se tomu mohli smát. V autobuse jsme nebyli jediní, kdo se smál, jestli chápete, co tím myslím.

O Anibalově žádosti ohledně sociálního experimentu jsem přemítala dva dny. Je to velká změna. Obrovská změna! A dobře víme, že já nejsem zrovna největší fanoušek změn.

Nakonec jsem mu zavolala: „Tak jo, stanu se součástí toho tvýho pošahaně hipsterskýho experimentu. Všechny tvoje nápady nebyly vždycky takhle ujetý!“

„Získali jsme čestný uznání na chemický olympiádě, vid?“ připomenul Anibal.

„Jo.“ Získali jsme ho za přihlouplý pokus s porovnáváním deodorantů.

„A neboj, experiment poběží jen během školní výuky,“ pokračoval Anibal. „Navíc se budeš bavit. Uvidíš mě o přestávkách na chodbách a budeš ohromena mými schopnostmi.“

„Pokusím se svůj úžas nějak skrýt.“

„Máš svolení fotit moji novou zdokonalenou skvostnost sedmáka a posílat mi pak fotky na mobil.“

„Jo, to určitě,“ opáčila jsem. „Musím se jít ponořit do dalšího dílu Zahradkáře.“

„Další melouny?“

„Že váháš.“

Zavěšila jsem a shrnula si svou novou situaci. Za týden ze mě bude sedmák a dočasně budu muset ve škole předstírat, že neznám Anibala Gomeze, aby mohl dokázat pravdivost své hypotézy o stoupání po společenském žebříčku. Tohle je něco, co uděláte jen ve jménu přátelství.

Na naší modré planetě na nás jistě čekají větší výzvy.

Vidíme dívku, jak omývá zelené fazolky, sklízí melouny a přemítá o pravém významu přátelství.

Sobotní odpoledne, nebe jak vymetené. Vzduch se ani nehne, je horko a slunce pálí tak, že kdyby si člověk nedal pozor, rozpustí se. Nechápu, jak to ta zelenina může vydržet, zejména ta, co roste podél plotu a praží na ni celý den. Musí mít pocit, že jsme ji vysadili do cely smrti. Jasně že vím, že zelenina žádné pocity nemá, ale stejně. Nejdřív ji necháme celý den péct na slunci a pak ji zavraždíme k večeři.

Zelené fazolky už jsem pořádně oprala, vybrala jsem na naší farmě, známé také jako předzahradka, tři pořádně zralé melouny, ale stejně se nemůžu zbavit takového podivně prázdného pocitu. Normálně se mi to díky pracovním povinnostem daří, ale dneska ne. Připadá mi, jako by mě někdo tak ně-